

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο πανίσχυρος και κάμπλουτος Άδριανός άρχοντας Νότης Λαμπίρης, λαβαίνει άξαφνα ένα ανώνυμο γράμμα, στο οποίο ο άγνωστος έπιστολογράφος του άποκαλύπτει πως ή κόρη του, έχει σπείσει με κάλιο φτωχά κι' άσπρη τσιγάρα, τον Άνδρα Γαλάτη, με τον όποιο συναντάται κρυφά, και τον όποιον κρίνεται ν' ακολουθήσει άφροντως, το σπίτι της κι' ελιανογυμνώντας τον πατέρα της να τους έλθουν. Το γράμμα αυτό κάνει την Λαμπίρη έξω φρενών, τον παραφέρει, τον μεταβάλλει σε θηριο άνθρωπο. Όλη του ή λατρεία γιά την κόρη του χάνεται με μύς και μετοβάλλεται σε λύσσο. Τη τέλειται... Το σπίτι του, το τιμίο άρχοντικό του, ντροπιάστηκε!... να βάλη να σκοτώσουν τον τσιγάρο Γαλάτη, τον άνακαμένο της κόρης του, ό ίδιος δέ, με τα ίδια του τα χέρια, κα λήξη την άρεστωλή, την ντροπιασμένη θυγατέρα του!...

Χωρίς να λήξη καιρό, φοράει το καπέλλο του, χένεται έξω απ' το γραφείο του, τρέχει σπνι του, ορμάει σάν σφηνος στην τραπεζαρία κι' άνικρύσσοντας μακρως τον τιν Ρόζα, σκάνται να την κομμάτιση! Η δούστη κόρη τρωμάει και τρέχει να κρυφτεί, ξερονίζοντας. Φειγονίας ή νέα πέφτει, χένεται στο μετωπο και κυλ'εται κάτω αμόφρη. Μα ο Λαμπίρης κινείται, διακρίνει στο άνοιγμα του στήθους της ένα γράμμα και το άφρατα γράμμα τσάπια. Την ίδια στιγμή σπένει εκεί ή γυναίκα του σοσιαλίστη, τσιγάρο! Ο Λαμπίρης διαβάζει το γράμμα — ένα φιλογόρ έρωτικό γράμμα πός τον Γαλάτη και το δείχνει και στη γυναίκα του, οβριάζοντας από όργη...

Τρέχει ίσως στην κορώνα κι' άρπάζει ένα μπαλντά, άκουσισμένο να κομμάτιση την κόρη του. Η Λαμπίρανα λέγει στα πόδια του και κατορύνει να τον συγκαταστήση. Ο Λαμπίρης κλίνειαι τότε στο γραφείο του, προστάζοντας την κόρη του να δοίρη τη Ρόζα απ' το σπίτι. Η Λαμπίρανα μεταφέρει την κόρη της στη σοφίτα, την κρύβει εκεί και κλαίει αλαλαγμένη, μ' ή ξερονίς πός θα τελειώση ή τραγωδία αυτή.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τι θα γινόταν ή Ρόζα της; Ηξερε πόσο άσπρηός ήταν στα ζητήματα της τιμής ο Λαμπίρης. Είχε άπαγορευτεί τελειναια στη Ρόζα να ηγαίνη και στο τέννης άκορμα, από μία μέρα πού την είδε εκεί να μιλάει μ' ένα γκρόνι νέον.

Άχ! ήταν χαμένο... χαμένο πνι το παιδί της. Ο άντρας της δέν θα δεχόταν να μπειν ή Ρόζα στο σπίτι. Θα την έδιωχνε. Και πού θα πήγαινε, πού θα κατέφυγε το φτωχό της κορίτσι; Σγιά-σγιά ή Λαμπίρανα άρχισε να δικαιολογ'ι μέσα της την Ρόζα. Θυμήθηκε τα νεύατά της. Κι' αυτή άρχοντοπούλα και μορσαλασμένη ήταν. Κι' αυτή με έρωτα παντρίστηκε. Άγάτρησε τρέλεια τον Λαμπίρη απ' την πρώτη στιγμή πού τον είδε. Τον άγάτρησε μέχρι λατρείας κι' ώφιστρησε να τον κρύβη άντρα της και κύριό της. Ο Λαμπίρης δέν ήταν τότε πλούσιος. Δέν είχε παρ'ά λίγα χτήματα. Οι γονείς της δέν τον θέλανε. Κι' όμως επέμεινε και τον πήρε και πέτυχε με το γάμο της αυτό.

Γιατί δέν τά θυμόταν δ'α' αυτά ο Λαμπίρης;

Γιατί ξεχρόνους τον έρωτα τον δικό τ'ν;

Γιατί να φέρονται έτσι άσπλαχνα στην κόρη του; Γιατί;...

Α, όλα κι' όλα, θα του τά θυμ'ε αυτά ή Λαμπίρανα όταν ταίναζε ό θνός. Δέν θα του γινόρε βέβαια το μυαλό. Μα θέλει δέν μετρωόσε για να σώση το παιδί της...

Όιες αυτές ή σκέψεις περνούσαν ή μιά κοντά στην άλλη στο μυαλό της Λαμπίρανας, ένό έφριζε το ήμιστο της κόρης της με ένδι και κλώνια.

Της ήχη έδεισε την πληγή του μετώπου της, της ήχε πλίνει το πρόσωπο από τα άμαρτα κι' έκαθε χάζε τόσο και την φιλόσε στο μ'αυοιά, στο μάτια, ψυθίζοντας:

— Παιδί μου, φτωχό μου παιδί!...

Η Ρόζα άρχισε σγιά-σγιά να συνέχεται. Άντατοι στεναγμοί φουσκωναν το σπνθνικό της στήθος. Άνοιξε βέβαια τα μάτια της και ήχη ταίσιε νόθο της, μα χωρίς να καταλαβαίνη πού ζήσεται.

Η Λαμπίρανα έσκαψε άπάνω της, την άγκάλιασε και της μίλησε με γλώνα και λαχτάρα:

— Ρόζα μου, κόρη μου, παιδάκι μου!...

Η Ρόζα γόρησε και σπλόισε τα μάτια της πάνω της, μα φαίνονταν πός δέν

την γνώριζε. Τα γλώνα άλλου μάτια της ήσαν τώρα θαλά, άρνησιμα γνιάτα τρώο.

Η Λαμπίρανα λαχτάρισε.

Τι είχε πάθει το παιδί της; Μήπως είχε σπείσει το καλό του απ' την τρομάρα του, απ' το χτύπημα του στο ήμιστο;...

Την έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά της κι' άρχισε να της μιλάει με τόνο:

— Ρόζα, παιδί μου, δέν με γνωρίζεις; Γιατί δέν μιλάς στη μητέρα σου; Κόρη μου... κόρη μου... Ρόζα μου, φτωχή μου Ρόζα!...

Τό βλέμμα της Ρόζας φωτίστηκε άξαφνα. Ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας της κι' άρχισε να κλαίει, να κλαίει σπασστικά. Τό κορμί της σπασταροίσε, οι λαρμοί την έπνιγαν, έτρεμε σάν το πούλι στο δίχτυ:

— Μητέρα, μητέρα μου... είμαι δούστησμένη... δούστησμένη! Όέλω να πεθάνω!...

Άξαφνα άκούσθηκε ή πόρτα κάτω ν' άνοιξη ζω βαριά πατήματα στη σκάλα.

Η Ρόζα τ' άκουσε και τινάχτηκε τρωαγμένη.

Μητέρα μου... φοβάμαι!...

Η Λαμπίρανα την έσφιξε στην άγκαλιά της προστάζοντας να της ήσυχώση:

— Δέν είναι τίποτα, παιδί μου... Ησυχασε, αγάτη μου, Ρόζα μου!...

Μα ή Ρόζα φαίνονταν λαχταρισμένη, τρωαγμένη. Τό ξαφνικό καλό πού της ήρχε, ή άπρόσβητ σημενιά πού έβρεσε σε άπάνω της, την είχαν βαθιά αναταράξει. Έσφιγγε κοντά της τη μητέρα της, γούλιε τα μάτια της και κώταζε μ' άγωνία πός την πόρτα.

Η Λαμπίρανα άνησυχούσε.

Άκούσθηκε το μ'αυοιά της στο μετωπό της και είδε πός είχε πορτά... Τό παιδί της κινδύνει, μπορεί να πάθη το μυαλό του, να της άρραστήση βρογία, να της πεθάνη!...

Σωφρανα ή Λαμπίρανα, άρχισε να τρεβάη τα μαλλιά της και να κλαίει, να κλαίει άτελειναια. Μονάχα ή έκαμ βασι το άνδρός της μπορούσε να προλάβη το κακό, αν άνέβαινε κι' έλεγε της Ρόζας πός θα την συγκαρνούσε, αν της κρυό.

αίλους με λίγη καιλωση. Μα θα τόκανε ποτέ αυτό ο άνδρας της;

Τη στιγμή αυτή πού μητέρα και κόρη έκλαγαν ή μιά στην άγκαλιά της άλλης, μίληρε μέσα ή μαγειρίσσα. Έφερεν στη Ρόζα ένα φιλωτόν γάλα, με λίγο κονάκ μέσα, όπως την ήχε σημενιάζει ή κρυό της.

Η Λαμπίρανα σκίφθηκε άίσιως κι' άφήση για μία στιγμή τη μαγειρίσσα με τη Ρόζα και κατέβη κάτω, να δη πούδς ήταν προηγούμενος. Θα πήγανε ίσια στο γραφείο του άνδρός της θύπαιτε στα πόδια του και θα τον παρακαλούσε να δείξη λίγη καιλωση στην κόρη του, μα κι' έλφόκετο πνιά για τη ζωή της. Θα τον κώτενε να φωνή λιγώτερο σκληρός, θα του θυμ'ε τη δική τους αγάτη, το γάμο τους.

Πήγαωσε τη Ρόζα στο προσεφικό της, τη άφανε στα μούσκιστα μάτια της και κατέβηκε. Μα μόλις έφτασε έξω απ' τη πόρτα του γραφείου του άνδρός της, στάθηκε διστακτική, ή καρδιά της σκίφτηκε, της κώπχαν τα γόνατα. Έφτασε απ' αυτά της από μέσα ή άρησιμένη, προσταχική φωνή του Λαμπίρη:

—... Άκουσε;... Άκούς κι' τοδ λέω!... Άν είσαι τιμώς άντρας... αν ήξη φιλμάτο, θα ιδώ καιλως άμείσως... αυτή τη στιγμή, αυτή τη νύχτα... άκούς;...

Σ πούν μιλώδσε έτσι;

Απ' την άπορία της αυτή την έβγαλε, άμείσως σγεδόν, μα άλλη φωνή του άκουσε, ή φωνή του γνυό της:

— Θα γάμο έπας προστάζει πατέρα.

Όστε ο κόρος της ήταν έκενός πού άνέβηκε προηγούμενος στο σπίτι. Ο Λαμπίρης τόν ήχε παρει άμείσως στο γραφείο του και τού μίλαγε. (Ακολουθεί).

Ο Λαμπίρης έσκυε με πάνω απ' τη γυναίκα του και της έπιασε το χέρι.

